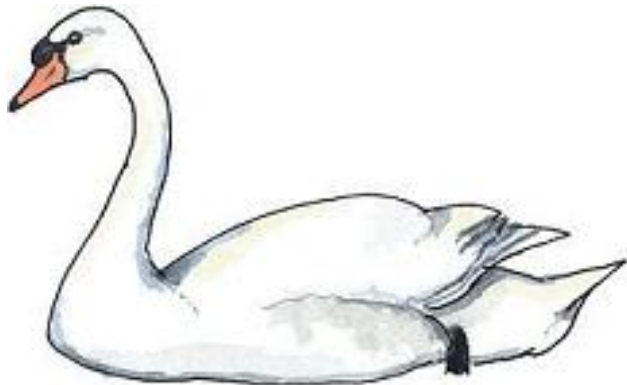

Svanerne omkring Askø.

På Askø er der altid mange svaner rundt om øen. De ligger på det lave vand og hygger sig – og det ser rigtig flot ud, når der er en masse svaner på det blå vand. En gang var jeg ude at stryge rejer med min gode ven Per.

Det hedder at ”stryge rejer”, for man har sådan et rejenet, som man ”stryger” hen over sandbunken, og så løfter man det op – og håber på, at der er en masse rejer i.

Mens vi går der i strandkanten af øen, får vi øje på en svane, som lå på æg på en meget stor rede inde mellem sivene på stranden.

Det var selvfølgelig mægtig spændende; det skulle vi lige kigge nærmere på, så vi smed rejenettet og gik hen mod svanereden.

Pludselig kom en svane drønede i fuldt firspring for at forsvare sin ”kone”, som var ved at ruge æg. Den bredte vingerne ud – den hvædede og hakkede efter os.

Vi blev rigtig bange og løb, alt hvad vi kunne, men svanen løb efter os et godt stykke, indtil den var sikker på, at vi ikke var i nærheden af æg og rede.

Da jeg hjemme fortalte om det ved middagsbordet, sagde min far, at man ikke måtte forstyrre fugle, som lå på æg – og han sagde, at sådan en hansvane kunne blive virkelig hidsig, det vidste han fra han var barn, hvor han havde drillet en svane – og den havde nået at hakke ham i benet.

Jeg havde en mormor, som var rigtig god til dyr. Hun blev hentet, hvis andre havde et dyr, som de ikke kunne få raske igen.

En gang fandt min bror og jeg en svaneunge nede i stranden ved min mormors gård på Lilleø.

Den så syg og forkommen ud, og vi opdagede, at dens ene vinge hang så mærkeligt ned. ”Den kan vores mormor gøre rask”, sagde vi, hentede en sæk og kastede den over svanen, og derefter hjem til mormor.

Mormor-Helga lavede sådan et stift stykke bræt, som hun forsigtigt bandt om svanens vinge – og så fik den et udendørs bur, den kunne være i. Og så blev vi unger ellers sat til at finde mad til den forslugne svaneunge. Men i løbet af et par uger, så var den rask – og det var en stor dag, da vi kunne tage den med ned til stranden og sætte den ud i vandet –

”Farvel svane”, sagde vi, ”ha’ det rigtig godt” – svanen sejlede langsomt af sted, så vendte den sig og kiggede en sidste gang på os – og så lettede den og fløj langt, langt bort til sit eget svaneliv.

